

Gisteren.

In het museum voor moderne kunst deed ik ene ontdekking

- De vader van den veroordeelde - van Jakob Smits

Zwart en donker is de hele schilderij.

Enkel om het hoofd ligt 'n ligtkrans.

Ook op de handen valt er wat sgaars ligt.

Ge moet bezien de ogen, de neus en de mond.

De ogen: ze dromen van het verleden. Misgien zien ze 'n jonge bleke
vrouw in bed en 'n naakt borelingske.

Hij ziet zichzelf weer: bukkent, vroetent, 'n jonge knaap nevens hem.

Wat al dromen zou hij over deze knaap niet hebben gespint?

En nu?

In gruis lig het, al het vroegere.

Vertwijflent vringt hij d'handen.

Deze gore, gebulte handen, donker en vuil.

Zo spits staat de mond.

Het is of de bitterheid er afdruipt.

En tog! liefde is er nog in de neergeslagen ogen, want is het niet zijn zoon,
zijn eigen bloed.

Mager hoekig en spits is de hele kop, deze ganse mizeriekop. Het is of zig
in dees' schilderij het ganse lijdende, en tóg, berustende leven, heeft gekonsentreert.

Ik zent je hierbij, ter meditatie, een foto ervan.

L.P. Boon in een brief aan K. Colson [1930] overgenomen uit Ivo VERHEYEN, De vader van de
veroordeelde. Hommage aan Jakob Smits, Mol, Jakob Smits museum, 1998 –
tentoonstelling van 11 september tot 18 oktober